„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bjdrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Danmarks Konge har ifølge „Vien" af 1. Sept. under Dato af 18. Juli, 1916, udnævnt følgende af Danmarks-Bygnings-Komiteens Medlemmer til Ridder af Dannebrog: Dr. J. Mølgaard, Mr. C. W. Hansen, Mr. C. Stockholm, Mr. M. Holm, Mr. James Sørensen, Mr. Sophus Hartwick og Mr. H. J. Korell. Udmærkelsen er en Paaskønnelse fra Kong Christian den Tiende af den Kærlighed og Troskab, hvormed disse Mænd virkede for Realisationen af den skønne Tanke, der blev til Fædrelandets Ære.

Engelsk-Italiensk Salmebog. — Blandt Resolutioner, som Luther League i Staten New York har fattet, er følgende: „At New York Stats Luther Liga i Forbindelse med „Common Service Book Committee" begynder Udgivelsen af den lutherske „Common Service" paa Engelsk og Italiensk paa paralelle Sider; at der udnævnes en Komite til at sørge for Udgivelsen, og at Eksekutivkomiteen for Staten sørger for Omkostningerne ved Udgivelsen." — Man skønner deraf, at der maa gøres et betydeligt luthersk Arbejde blandt Italienere i Staten New York.

Bryggeriejendomme og Kirkeejendomme. Følgende meddeles efter „Lutheraneren". Bryggeriejeendomme synker paa samme Tid som Kirkeejendomme stiger i Værdi. I de sidste 10 Aar formindskedes Kontrakter for Opførelse af Bryggerier aarlig med $14,000,000. Kontrakter for Bygning af Kirker forøgedes aarlig med $11,000,000. Dette Faktum viser tydeligt, at Forbudet mod Rusdrikke medfører Resultater. For hver Dollar, som i 1905 udbetaltes for nye Kirker, nedlagdes der $2.80 i nye Bryggerier og Brænderier. I Aaret 1915 var Forholdet omvendt. Da udgaves for hver Dollar til nye Bryggerier og Brænderier $38.20 for nye Kirker. Og endda findes der Mennesker, som er frække nok eller dumme nok til at paastaa, at „Prohibition does not prohibit."

Søndag Eftermiddag den 3. September blev en Mindesten, som Augsburg Alumniforening har rejst over Professorerne G. Sverdrup og S. Oftedals Grave paa Lakewood Gravlund, Minneapolis, Minn. ifig. „Flkbl." affløret. Programmet udførtes i Gravkapellet, som dog ikke kunde rumme alle de tilstedeværende. Past. E. E. Gynild, Frikirkens Formand og Formand i Board of Trustees for Augsburg Seminar, holdt den egentlige Mindetale, og Dr. Cyrus Northrup, forhenværende Præsident ved Minnesota Universitet, talte særlig om Prof Oftedal, hvem han havde arbejdet sammen med i Byens Skoleraad og Bibliotheksraad. Past. J. R. Michaelsen sang som Soloer „The Lord is my Shepherd" og „Den store hvide Flok vi se". — Midt paa Frontfladen af den store Sten staar i Midten

In Memory of
Georg Sverdrup
og
Svend Oftedal.

Oven over staar i Randen af en Ring, der omfatter en Rose: Ordet blev Kød. Augsburg Seminary. Og paa et Baand, der slynger sig over Ringen, staar: „Where the Spirit of the Lord is, there is Liverty". Overst en Krans. Neden under Navnene som paa et Skrin er anbragt en gammeldags Lampe med Blus, og nederst, foran paa Skrinet, et Kors.

Ydremissions-Bidrag. — „The Foreign Missionary" har foretaget sig at udregne, hvad de forskellige lutherske Samfund i Landet i 1915 bidrog til Hedningemissionen, og er kommen til følgende Resultat: Gennemsnitligt Bidrog pr. Medlem: Fire norske Samfund 58 Cents; danske 55 Cents; United Synod i Syden 36 Cents; Generalsynoden 33 Cents; General Council 24 Cents; Ohio Joint Synode 11 Cents; Synodal-Konferencen 6 Cents. Hele den lutherske Kirke i Amerika, gennemsnitlig pr Medlem 23 Cents. For 10 Aar siden var Bidraget omkring Halvdelen af, hvad det er nu.

Vestindien og Lutherdom. — Idet en Korrespondent til „The Lutheran" udtaler sig angaaende, Forhandlingerne mellem United States og Danmark om Overdragelsen af de danske Øer i Vestindien til dette Land, spørger han: „Vil Overdragelsen gavne den danske eller den engelske Fløj af den lutherske Kirke i Amerika? eller ingen af dem? Taler de 30,000 Indbyggere paa Øerne Dansk eller Engelsk? Er de hvide eller sorte? Vil de lette Arbejdet paa Porto Rico? Vil den engelske Home Mission Board særlig interessere sig for dem? Jeg mener, at hverken de metodistiske ej heller de episkopale Biskopper har halvt saa megen virkelig Interesse i denne Transaktion, som Lutheranerne burde have." — Vi samstemmer med Korrespondenten.

Salg af de dansk-vestindiske Øer til U. S. A.

Det er en bekendt Sag, at der allerede for nogen Tid siden er oprettet en Traktat desangaaende, og at denne Traktat er undertegnet baade af den danske Gesandt i Washington og af vor Udenrigsminister Lansing.

Og i sidste Nr. meddelte vi, at de lovgivende Forsamlinger paa alle tre Øer har stemt for at komme til at tilhøre United States.

Men derhjemme har Sagen vakt et voldigt Røre. Den har været behandlet i Pressen i stor Udstrækning og tillige i Rigsdagen. Vi skal prøve paa at give vore Læsere et Begreb om Situationen.

I „Kr. Dagblad" af 9. Aug forekom følgende Protest.

Danmarks vestindiske Øer maa ikke sælges.

Med Forbavselse og Harme har man rundt omkring i Danmark erfaret, at det paatænkes at sælge Dansk Vestindien, og at disse Salgsplaner lige til det sidste er benægtet af Regeringen i Strid med Sandheden.

Det er mærkeligt paa det nuværende Tidspunkt at tænke paa at formindske det danske Territorium. Ingen kan forudse, hvorledes Verdenssituationen vil forme sig efter Krigen, og hvilke skadelige Følger et Salg af Øerne nu kan faa for Danmark.

Efter de faa Oplysninger, som foreligger for Offentligheden, vil de nordamerikanske Fristater nu give fem Gange saa meget for Øerne som i 1902. Allerede dette viser, at man der sætter deres Værdi og Muligheder i Fremtiden meget højt.

Den nationaløkonomiske Situation i Danmark er langt gunstigere end i 1902, og Staten har Raad til selv at bekoste yderligere Havneanlæg og andre Forbedringer paa Øerne, som maatte findes formaaltjenlige.

Den nu siddende Rigsdag har under ingen Omstændigheder Mandat til at sælge. Det maa overlades en efter den nye Grundlov valgt Rigsdag at tage en saa vigtig Bestemmelse, og endvidere er Salget af Øerne uden en Folkeafstemning i Strid med de Grundsætninger, som Danske ellers i egen Interesse maa hævde.

Vi benytter derfor de faa Dage, som af Regeringen er levnet til Overvejelse af denne Sag, til at nedlægge en bestemt Protest imod paa en saadan Maade at sælge dansk Land og danske Fremtidsmuligheder.

Holger Budde-Lund, Højskolelærer.
P. M. Daell, Grosserer.
Grut-Hansen, Kollekolle.
J. P. Kristensen-Randers, Ollerup.
Poul Svend Nielsen, Stud. jur.
C. H. Ryder, Kaptajn.
Sigurd Brunn, Ingeniør, M.J.F.
C. Fabricius, Bankdirektør.
H. Jensjen-Tusch, Oberstløjtnant.
Otto V. Lassen, Overlæge.
Alfr. Povlsen, Højskoleforstander.
Hans H. Sthyr, Grosserer.
Sigurd Thamsen, Overretssagfører.

Tilslutning til denne Udtalelse bedes givet ved Henvendelse til følgende Redaktionskontorer: „Berlingske Tidende," „Hovedstaden", „Kristeligt Dagblad", „Københavns", „Nationaltidende", „Vort Land" og andre Redaktioner, som er villige til at modtage saadanne Udtalelser.

Siden er der indkommen Underskrifter i Tusindvis alene til „Kr. Dgbl."

Vi skal ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa Slutningsordene i Protesten — „en bestemt Protest imod paa en saadan Maade at sælge dansk Land og danske Fremtidsmuligheder."

Nu kan Læserne grunde lidt over disse Ord og saa læse følgende:

J. C. Christensen om Salget. RB. Roskilde, 7. August. Lejrekredsens Venstrevælgerforening afholdt i Gaar en politisk Fest i Herthadalen, der havde fundet over ordentlig stærk Tilslutning. Omkring Talerstolen samledes ifl. „Ros'. Dagbl." ca. 3000 Mennesker. Der blev holdt Taler af Fru Marie Lassen, Folkethingsmand J. C. Christensen og Redaktør J. A. Hansen.

Folkethingsmand J. C. Christensen kom i sin Tale ind paa en Omtale af Salget af det vestindiske Øer og udtalte følgende om sin Stilling til dette Spørgsmaal:

Jeg skal ikke her udtale mig om den Maade, hvorpaa Ministeriet har ført denne Sag frem, men det er et af de store Spørgsmaal, som maaske burde overlades til en Rigsdag valgt efter den nye Grundlov. Der er Folk, som mener, at det at sælge de vestindiske Øer er det samme som at give Slip paa et Stykke Danmark, give Afkald paa noget af vort Arvelod. Jeg vilde gerne have Folk til at forstaa, at saaledes er det ikke; disse Øer er noget, vi har købt, og som vi kan sælge igen; de blev købt for at bringe den danske Handel Fordele, det var i en Tid, da de betalte sig godt, men den Tid er forbi. Under disse Omstændigheder er der noget, der taler for at sælge. Der er nu givet Beretning for Rigsdagen om Sagen, som snart vil komme til Behandling, og Venstre skal derfor tale sammen om, hvorledes vi skal stille os. Der er tre Ting, der i Øjeblikket synes at vanskeliggøre Salget. Det er saaledes et vanskeligt Tidspunkt, man har valgt midt under Krigen, og dertil kommer, at den Rigsdag, vi nu har, staar ganske uden Forbindelse med Vælgerfolket. Vi har 5—600,000 nye Vælgere, der har Ret til at stemme, og som ikke kan komme til at stemme, og det er derfor vanskeligt for Rigsdagen at træffe en Afgørelse uden at møde Bebrejdelser fra disse Vælgere for den Stilling, den har taget. Jeg finder derfor, at hvis Sagen uden Skade kan udkan udsættes, bør den udsættes til de nye Valg har fundet Sted, og der vil ingen som helst Fare være ved at lade Grundloven træde i Kraft om en Maanedstid eller to. Jeg mener, at det er det sundeste og naturligste, at vi sælger Øerne, det er min personlige Mening, og den vil jeg ikke skjule, men den nye Vælgerhær bør være med til at dele Ansvaret. Og saa er der for det tredie det Spørgsmaal, om de Folk, der bor paa Øerne ikke skal have Lov til at stemme om det. Der er nogen Rimelighed i, at man ikke sælger Folk uden at give dem Lejlighed til at tale med derom. Jeg nærer ikke Tvivl om, at Negerne stemmer paa Amerika, der kan bringe dem meget bedre Forhold at leve under, end vi kan skabe; det er bedrøveligt nok, at det er saadan, men derved er der intet at gøre. Mit Standpunkt er altfaa dette: Kan Sagen uden Skade forelægges Vælgerne, saa bør det ske, dette er nemlig det rette parlamentariske Styre at give Vælgerne Adgang til at skabe den Rigsdag, der skal afgøre saadanne store Spørgsmaal.

Naar man har læst dette, og meget mere, særlig Rigsdagsforhandlingerne 10—12 Aug., saa forstaar man, at det egentlig ikke er selve Afstaaelsen af Øerne, man er imod, men det er „Maaden" og „Fremtidsmulighederne", det hele drejer sig om.

Og hvad man mener med Maaden, det bliver man let klar over; det er den hemmelige Fremgangsmaade, Ministeriet har benyttet sig af til at faa Handlen i Stand, før man endog aabent og ærligt vilde tilstaa, at der underhandledes med Regeringen i Washington om Salget.

Men Fremtidsmulighederne? Ja, det vil ingen rent ud med. Men der tales saa meget om „Verdenssituationen efter Krigen" og at Øerne da ikke bør afstaas, før Krigen er endt o.s.v. o.s.v.

Læg saa Mærke til, hvad „Heimdal" skriver: „For os Nordslesvigere er det helt uforstaaeligt, at Danmark sælger Øerne under Krigen. Man kan ogsaa købe Guld for dyrt," (Se Side 6 under „Sønderjylland).

Nu kan enhver vist løse Gaaden „Fremtidsmuligheder"; der kunde maaske ved Fredsslutningen bydes Danmark Muligheden for en Byttehandel, som der før har været Tale om.

Men vil Uncle Sam tillade en saadan Byttehandel? Kan han det og paa samme Tid opretholde Monroe-Doktrinen?

Rimeligvis vil Venstre komme til at stemme for Salget, og Regeringspartiet gaar med Venstre, saa Traktaten alligevel bliver ratificeret, og efter vort Skøn vil dette være det sundeste for alles Vedkommende.

N. P. Madsen.

En lille Mindrune
Af H. P. Hansen.

Han hørte ikke til de store.
Det tragtede han heller ikke efter. Men han havde en stor Plads i de helliges Hjerter. Han havde vundet Tusinder af Venner, hvis Kærlighed var ham mere værd end jordisk Storhed.

Ikke blot gennem sin Forkyndelse som Præst blev han brugt af Gud til at udrette store Ting, men ogsaa gennem sin skriftlige Virksomhed fik han som kun faa Naade til at bane sig Vej for Herren til mange Hjerter og at være til Velsignelse for Guds Folk.

Han sad inde med ikke ringe digterisk Evne og under andre Forhold, der havde været mere gunstige for Udviklingen af hans litterære Kultur, kunde han maaske have drevet det til noget større som Skønlitteratur Forfatter, end han gjorde.

Naar hans Navn heller næppe vil blive mindet i Litteraturhistorien — Pladsen er knap, og der er nu om Dage saa mange Skønaander — saa har han vundet et saa meget større Navn blandt Tusinder af Mennesker, der har læst hans Andagtsbog og de andre større og mindre Arbejder, hvori han har givet det bedste, han ejede, det, han selv havde modtaget i Samfund med den Herre Jesus Kristus.

Det er ogsaa fornemmelig gennem disse Skrifter, han har vundet sig talrige Venner blandt Landsmænd her i U. S.

Der er næppe nogen anden dansk Andagtsbog, der i Løbet af kortere Tid har vundet større Udbredelse end hans, og den fortjener det fuldtud. Troende Mennesker har haft en sikker Følelse, naar de blandt de mange Andagtsbøger, der i de senere Aar har set Lyset i Danmark, fortrinsvis søgte til N. P. Madsens. Det var ikke teologiske Udviklinger eller litterære Kunstprodukter, de her fandt, men et foraarsfrist Vidnesbyrd om et personligt Liv med Herren i Tro og Bøn; de fandt her et bankende Hjerte, der havde gjort rige Erfaringer i Samlivet med Gud, og som selv sugede Næring af de levende Næringsstrømme, der rinder fra de evige Kilder.

Og det vil ogsaa blive gennem disse Bøger — mere end gennem hans Fortællinger — at han efter sin Død vil vedblive at tale til os. Hans Andagtsbog er et i opbyggelig dansk Litteratur klassisk Værk, der aldrig vil forældes.

Og det er hans Ros, at han tog sin praktiske Begavelse i Vidnesbyrdets Tjeneste. Hans skriftlige Arbejder er ikke blot præget af hans levende Tro og underlige Kærlighed, men er ogsaa farvet af en sjælden fin og ren Sans for det danske Sprogs Velklang.

Det hændte aldrig, at jeg fik Lejlighed til at besøge N. P. Madsen i hans Hjem eller høre ham prædike i sin Kirke — han boede i Vest og jeg i Øst — men naar han kom til Hovedstaden, glemte han ikke at aflægge et Besøg paa „Kristeligt Dagblads" Kontor, og jeg fik her gennem Samtaler Lejlighed til at lære ham at kende og ikke blot at kende ham, men at elske ham. Thi at kende ham var at elske ham.

Han var ikke af disse lunkne Naturer, som der er mere end nok af men altid brændende for den Sag, der laa ham paa Hjerte.

Derfor blev man altid vel til Mode, naar man talte med ham, og kunde ikke undgaa at blive smittet af den Tillidsfuldhed og Frimodighed, der besjælede ham.

Han var en ualmindelig ærlig og retlinet Natur, der fulgte sit Hjertes Overbevisning, og en ydmyg, saare ydmyg Mand, der ikke slog om sig med store Ord eller tragtede efter høje Ting her i Verden, han var tilfreds med de fattige Kaar, han delte med Fiskerbefolkningen i det nordvestlige Hjørne af Jylland, hvor han øvede sin stille Gerning og fik Ro til at sætte de dybe Tanker og høje Syner, Gud gav ham, til Papiret.

Han holdt sig for det meste uden for Dagnets Strid, der var fremmed for hans barnlige Natur, men han skuede med Haab frem mod Herrens Genkomst, som han troede nær, og i det Verdensopgør, som nu finder Sted, saa han ogsaa et Tegn herpaa, og hans Haab blev ikke til Skamme. Han oplevede Herrens Komme. Og nu er han hjemme i det Land, hvor „de hellige hviler", og hvor al Strid har Ende.

Hjælp de trængende Sønderjyder!

Det var i Fjor, at undertegnede traadte sammen som et Forretningsudvalg for at faa en Indsamling sat i Gang her i Landet til Hjælp for vore paa Grund af Krigen trængende sønderjydske Landsmænd, og sammen med et Antal danske Mænd fra forskellige Egne i de Forenede Stater udstedte vi et Opraab i den Anledning. Denne Indsamling indbragte en Sum, der omsat i tyske Penge udgjorde godt 22,000 Rigsmark, og gennem Breve fra dem, der havde med Uddelingen af disse Penge at gøre, ved vi, at de er blevet modtaget med Tak, har været en god Haandsrækning for ikke faa og har derigennem bidraget til at skabe Glæde og lindre noget af den timelige Nød.

Med Resultatet af denne Indsamling anfaa vi egentlig vort Hverv som Forretningsudvalg for endt. Vi er imidlertid blevet bedt om at genoptage Indsamlingen, og denne Opfordring har vi ikke ment at kunne afslaa. Forinden vi udsendte et Opraab, havde vi tænkt at kunne have bragt nogle mere direkte Meddelelser om Trangen til Støtte i Sønderjylland, men vi vil ikke nu vente længere med dettes Fremkomst, da vi ad forskellige Veje har mer end tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at var der tidligere Grund til at hjælpe, saa er der ikke mindre nu, tværtimod i langt højere Grad.

Krigen raser jo nemlig fremdeles, og kunde det siges i Opraabet i Fjor, at der var Grund for os til at række de mange Hjem i Sønderjylland, hvor Krigen havde fremkaldt Sorg og Nød, en hjælpende Haand til Lindring af den timelige Nød, en Hjælp, der samtidigt kunde blive en Trøst i Sorgen, idet den kunde være et Vidnesbyrd om vor Deltagelse, saa er der jo — desværre — nu dobbelt Grund til at hjælpe. Tallet paa de faldne Sønderjyder er nu naaet til omkring 3000, snart et lige saa stort Mandefald, som hele Danmark led i 1864. Hustruer har tabt deres Ægtemage, Børn deres Fader og Forsørger, gamle Forældre den Søn eller de Sønner, der skulde have været dem en Støtte i Alderdommens Dage. Men ved Siden af er der de mange, der kommer hjem som Krøblinge eller hvis Helbred under Krigen har faaet et Knæk, der aldrig forvindes. Vore mere velstillede Landsmænd i Sønderjylland har paa en saare smuk Maade anstrengt sig for, at ingen iblandt dem, hvem Krigen har ramt haardt, skulde komme til at lide timelig Nød, men jo længere Krigen varer, jo større bliver Opgaven, ja ogsaa vanskeligere, thi med de indtraadte Nødstilstande formindskes i høj Grad Evnen til at hjælpe.

I Danmark er der indsamlet over 300,000 Kr., og man agter der at fortsætte Indsamlingen, ikke blot af Hensyn til, at Tallet paa de faldne og saarede Sønderjyder øges, men efter Krigen vil der trænges betydelige Midler til at bringe de mange haardt ramte Hjem økonomisk paa Fode.

Der behøves ikke lang Forklaring for at gøre det forstaaeligt for alle og enhver, at der trænges til Hjælp, og vi har den Fortrøstning, at Hjertelaget hos vore Landsmænd i Amerika er saa varmt for vore sønderjydske Brødre og Søstre under Fremmedaag, at er vi end ikke fra dem ved Tusinder af Mile, saa er Blodets og Fællesskabets Baand dog varmt og stærkt, saa stærkt, at vi gerne og villigt vil være med at støtte og glæde dem. Og ud fra denne Fortrøstning er det, at vi paany vil sige:

Vær med til at støtte de trængende Sønderjyder!

Og vi vil sige som i Fjor: Lad os ikke være karrige! Men i øvrigt modtages enhver Gave, stor eller lille, med Tak.

Hr. S. T. Corydon, 2048 Humboldt, Blvd., Chicago, har efter vor Opfordring paany paataget sig at være Hovedkasserer for Indsamlingen, og han vil kvittere for alle de indkomne Beløb i de Blade, der velvilligt optager denne vor Henstilling. Bidrag modtages ogsaa af enhver af undertegnede.

Derfor vil vi bede om, at de, der muligvis skulde nære Ængstelse for, at der er Vanskeligheder med at faa Hjælpen uddelt og paa rette Maade, skal vi blot gøre opmærksom paa, at Tyskerne ingen Hindringer har lagt i Vejen for Fordelingen af Indsamlingen fra Danmark. Denne finder Sted gennem en Komite i Hadersleb, bestaaende af fhv. Bankdirektør J. Dahl, Sparekassefuldmægtig Chr. Aagaard, Købmand Th. Vøjs og Gaardejer P. Reishauge i Ausbøl, Formand for de samvirkende nordslesvigske Landboforeninger. Denne Komite indhenter Oplysninger fra over 200 ansete Mænd, een i hver Kommune, om, hvem der blandt de faldnes efterladte trænger til større eller mindre Hjælp.

K. C. Bodholdt,
816 Union St., Racine, Wis.
H. Hansen,
Grand View College, Des Moines, Iowa.
M. Holst,
Cedar Falls, Iowa.

— — —

Danskerens Red. tager imod og indsender Bidrag.

Maximilian Harden om Situationen.

„Den tredie Nat."

I det første August-Hæfte af „Zukunft" skriver Maximilian Harden med sædvanlig Uforfærdethed en meget pessimistisk Artikel, hvori han søger at se Sandheden lige i Øjnene og faa sine Landsmænd til ogsaa at gøre det. Artiklens Motto er: „Lang er een Nat. Endnu længere to. Hvorledes skal jeg udholde tre?"

Denne Krig gælder ikke Erobringen af en eller anden Provins, og den kan ikke betales med Guld, skriver Harden. Den gælder Magt eller Afmagt, at være eller ikke være. Hvilket Pres kan fremtvinge en snarlig Fredsslutning? Hvis Rusland, hvis Hære nu staar langt inde i Galizien, mistede alle sine polske Besiddelser, vilde det kunne trække sig tilbage og indbyde Fjenden til at følge sig, maaske til Jakutsk og Vladivostok. Hvorledes kan vi berøve England dets Styrke? Himlens Gunst og Heldet kunde hjælpe os. Revolution i Indien, en tyrkisk Invasion ved Suez, store Brande, Masestrikes i Storbritannien, et Søslag, som vilde reducere den britiske Flaade saa stærkt, at England ikke vilde kunne samle noget i Lighed med en Stormagtsflaade selv med Frankrigs og Japans Hjælp. Men England er ikke en Gang begyndt at lide endnu. Upartiske Folk fortæller, at Londons Ansigt ikke har vist nogen Frygt. Englands Skibe sejler regelmæssigt frem og tilbage mellem Storbritannien og Amerika. Engelske Forretningsmænd er nu kommen i Forbindelse med mange af vore tidligere Kunder og haaber at tage dem alle fra os. England bestemmer selv Varernes Pris og tjener store Summer. Storbritannien behøver ikke at give Slip paa noget og kan barrikadere alle de Veje, hvor vi kunde skaffe os Raamateriale for vore Industrier.

Vi har ikke naaet Maalet endnu. Vore Armeer vil kunne møde Hindringer af alle Slags. Ingen kan afværge dette. Alt, hvad vi kan gøre, er at sørge for, at vore Armeer ikke savner noget. Vi vil faa at se større Nød og Elendighed i det tredie Krigsaar end i mange Fredsaar til Trods for al Godgørenhed.

Lad os være forberedte paa alvorlige Tider. Lad os ikke vente at faa Efterretning om en ny Sejr til hvert Maaltid. Indbild dig ikke, at vi allerede er ved Begyndelsen til Enden, saa du kan begynde at dele Jorden, Paris, Vilna, Warschau — vidunderlig, men ingen Afgørelse. Den kan kun opnaas ved at være endnu mere haardhudet end den koldblodige Brite.

Krig er ikke Sport, den er Smærte og Ulykke. En Krig uden Lidelse for alle vilde aldrig kunne helliggøre et Folk. Og at Krigen vilde helliggøre os hver Dag, det burde være alle Tyskeres Stolthed og Ønske. Hvorledes kan vi ellers komme igennem det Vintermørke, som kommer?

Intet Steds er der noget Tegn til, at Nationerne vil nedlægge Vaabnene. Russernes Hære staar atter i Galizien og i Bukowina nær Karpatherne. Selv om de nok en Gang bliver slaaede tilbage, hvem garanterer, at de ikke vil komme igen stærkere end tidligere? Vil Frankrigs beundringsværdigt voksende Modstandskraft snart blive lammet? Vent — indlad dig ikke paa tomme Spaadomme. Dette haardt medtagne Land bærer endnu en udsejlet, ved Beslutnings Farver. Storbritannien er efter sit alvorlige Tab af Menneskeliv ikke lige saa muntert som i Krigens anden Sommer; men det har store, slagfærdige Armeer i i Felten. Begge Vestmagterne har sagt, at den nuværende Offensiv ikke er deres yderste Anstrængelse, og efter vor Erfaring vil der komme en endnu voldsommere Offensiv. Nej, Verden kan ikke deles endnu.

A Juvenile Luther Book of Unusual Merit.

Under the title of Martin of Mansfeld, the story of the life of Dr. Martin Luther has been told for children and young people in an entirely new and most fascinating way by Margaret R. Seebach of Hollidaysburg, Pa., in a book just published by the Lutheran Publ. Soc. of Philadelphia.

To throw light on the origen and aim of the book, we can do no better than to quote the author's own preface:

Preface.

Many years ago, a small girl, browsing about in her grandfather's library, found a picture of a boy who seemed to be doing just what she was. He had found something that interested him very much in a big book that lay on the floor.

Of course, she wondered what it was; but the words telling her about the picture were long and hard, so she only managed to learn the boy's name, and that of the big book which kept him so busy. She wanted to know more about him. Looking through the book at the other pictures, she found one of him as a man, still busy with the same book. Finally she saw the picture of a great monument, and there the same man stood, still holding the same book.

She thought it too bad that all she could find written about him seemed to be meant for grown-ups. The more she studied the pictures, the more she came to admire and love the man with the book. When she grew old enough to understand some of the big words, she knew that this was one of the world's great heroes, and that the book in his hand represented the secret of all his greatness.

She always thought that it was a pity other girls and boys could not know about him without waiting to grow old enough to read the books that told of him. Now she will tell you, if you listen, the true story of the boy with the big book; for she is sure that if you come to know him, you, too, will love and honor him, and your lives will be better and stronger for having made such a friend as Martin of Mansfeld.

Margaret R. Seebach.
Hollidaysburg, Pa., June 1, 1916

The book contains 223 pages printed in large, clear type and substantially bound in handsome cloth binding. Eighteen splendid, full-page pictures. Price 60 Cents, net. postpaid.

Order through

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.